

Osnovni sud u Prizrenu

P.br.93/14

31. jula 2014

Objavljene presude možda nisu pravosnažne i mogu biti predmet žalbi u skladu sa važećim zakonom.

U IME NARODA

Okružni sud u Prizrenu, u veću sastavljenom od sudije EULEX-a Marie Tuma, predsedavajući sudija, i članova veća Skender Cocaj i sudija Artan Sejrani, uz asistenciju sudskog zapisničara Vlora Johnston, u krivičnom predmetu protiv:

S.V. ime oca Q____, ime majke O____, rođen u selu _____opština Titovo Veles, poslednja poznata adresa ul._____Mitrovica, kosovski Albanac, makedonsko državljanstvo, fizički radnik, oženjen, otac dvoje dece, sa završenom osnovnom školom. S.V. se nalazi u sudskom pritvoru od 23. maja 2014. godine, a ova mera ističe 22. septembra 2014.

S.V. se tereti za krivično delo:

Ubistvo, suprotno članu 30. stav 2. tačka 3. Krivičnog zakona Socijalističke Autonomne Pokrajine Kosova;

Nakon sednica javnog pretresa, održanih 10. juna, 23. juna, 24. juna, 27. juna i 25. jula 2014. godine, u prisustvu optuženog, njegovog branioca S.M. i javnog tužioca Danillo Ceccarelli, oštećene strane Sh. Q. i zastupnika oštećene strane B.B., sudsko veće je većalo i glasalo 25. jula 2014. godine, i shodno članu 383. Privremenog zakonika o krivičnog postupku Kosova javno objavljuje sledeće:

PRESUDA

Optuženi S. V. sa gore navedenim ličnim podacima, optužen za ubistvo, suprotno članu 30. stav. 2. tačka 3. Krivičnog zakona Socijalističke Autonomne Pokrajine Kosova

OSLOBADA SE OPTUŽBE IZ OPTUŽNICE

Optuženi se tereti prema optužnici od 10. septembra 2010. godine i izmenjena 17. decembra 2012. godine, da je S.V. za ličnu dobit, tj. oduzimanja vozila žrtve, crveni Audi 80, sa registracionim tablicama 183-KS-207, lišio života A.Q. 9. avgusta 1999. godine, na nepoznatom mestu između Prizrena i Karaqice/Luzhnice, gde su posmrtni ostaci žrtve pronađeni 16. avgusta 2000 i kasnije, 10. jula 2002. godine.

TROŠKOVI KRIVIČNOG POSTUPKA

Shodno članu 99. Privremenog zakona o krivičnom postupku Kosova, troškovi krivičnog postupka plaćaju se iz budžetskih sredstava.

SUDSKI PRITVOR

Sudski pritvor se prekida od danas, i o tome će biti doneto posebno Rešenje.

OBRAZLOŽENJE

Proceduralne odluke i izvedeni dokazi

1. Sud je odlučio, uz dogovor sa javnim tužiocem i braniocem, da primeni Privremeni zakon o krivičnom postupku Kosova od 6. aprila 2004. godine (PZKPK) u skladu sa članom 544. Zakona o postupku Republike Kosovo (ZKPRK).
2. Sud je nakon podneska javnog tužioca, pozvao svedoke J.M. i A. Sh. Oštećena strana Sh. Q. je takođe pozvana.
3. Sud je nakon podneska branioca, pozvao svedoke E.K. i E. K u vezi sa materijalnim stanjem optuženog u 1999. godini.
4. Sud je u saglasnosti sa javnim tužiocem i braniocem prihvatio kao dokaze izjave svedoka navedenih u Izvedenim dokazima u skladu sa članom 368. stav 3. ZKPK, i sve navedene izjave smatraju se pročitanim tokom glavnog pretresa. Isto važi i za pismene dokaze navedene pod Izvedenim dokazima u skladu sa članom 368. ZKPK.

5. Dana 27. jula 2014. godine, javni tužilac, branilac i zastupnik oštećene strane, advokat B R. B_____ dostavili su sudu pismene završne govore.

Istorijat postupka

6. Okružni javni tužilac u Prizrenu je 3. juna 2008. godine donio rešenje o pokretanju istrage (HP broj 143/08) protiv optuženog S. V. za krivično delo teško ubistvo u skladu s članom 147. stav 7. Privremenog Krivičnog zakona Kosova, kažnjivo kaznom zatvora u trajanju od najmanje 10 godina ili doživotnim zatvorom.
7. Okružni javni tužilac EULEX-a je 9. jula 2009. godine, doneo rešenje o obustavi istrage protiv optuženog S.V.
8. Dana 12. juna 2010. godine, optuženi je uhapšen u Hrvatskoj na osnovu međunarodne poternice, koju je 22. oktobra 2009. godine izdao Specijalni predstavnik Ujedinjenih nacija generalnog sekretara. S.V. je 6. avgusta 2010. godine, izručen Kosovu na zahtev Okružnog javnog tužioca EULEX-a, koji je podnet Ministarstvu pravde Kosova 22. juna 2009. godine,
9. Dana 6. avgusta 2010. Okružni javni tužilac nastavio je istragu protiv S. V. Sudija za prethodni postupak tadašnjeg Okružnog suda u Prizrenu doneo je odluku da optuženog stavi u sudski pritvor.
10. Okružni javni tužilac je 10. septembra 2010. podigao optužnicu (HP.br.143 / 08; HEP br. 118/08) protiv optuženog S.V. za krivično delo Ubistvo shodno članu 30. stav 2. tačka 3. KZK. U skladu sa stavom 2 KZ SFRJ, sudija za potvrđivanje je potvrdio optužnicu 4. oktobra 2010. godine.
11. Okružni sud u Prizrenu je 9. decembra 2010. godine započeo glavni pretres protiv optuženog S. V. sa objavom presude dana 23. marta 2011. godine, kojom je optuženi proglašen krivim i osuđen na sedamnaest godina zatvora. Sudski pritvora protiv optuženog produžen je do pravosnažnosti presude.
12. Tokom glavnog pretresa, prvostepeni sud je ispitivao optuženog S. V, a ispitivani su sledeći svjedoci: I.M., H.K. i Sh. Q. (9. decembra 2010), B.M., A. Sh., I. B. i A.B. (10. decembra 2010. godine), M.D. i G.K. (24. januara 2011. godine), M. H. i Sh. A. (25. januara 2011. godine), F. S. i Y. B. (4. februara 2011.) i E.D. (17. mart 2011.). Pored toga, u skladu sa članom 368. stav 3. ZKPK-u uzeti su u obzir sledeći dokazi: Pregled mesta zločina koji je izradila Policija Kosova 17. marta 2005. godine: skica mesta gde je A.B. pronašao posmrtno ostatke žrtve A. Q. Potvrda o identitetu koju je izdala

Kancelarija za nestala lica i sudsku medicinu (OMPF) od 5. decembra 2002. godine, Izveštaj o obdukciji EKS2002-126 OMPF-a (FZKS01 /001BP /MPU 2000) (identifikacija posmrtnih ostataka žrtve), informacije Kosovskog informacionog sistema o vozilu Audi 80 crvene boje na ime vlasnika B.S. od 15. januara 2004. godine: Ugovor o kupovini Audija 80 između žrtve Ajdin Qereti i prvog vlasnika vozila, N.B. od 17. jula 1998., Ugovor o kupovini istog Audija 80 između A. M. i kompanije Venera Tours od 20. novembra 2001.; dokumenti o registraciji vozila crveni Audi 80; fotografije vozila Audi 80, koje je uzela policija i dokumenti koji su poslani iz Kancelarije za registraciju vozila u Uroševcu.

13. Branilac optuženog podneo je žalbu na presudu, a takođe i zastupnik oštećene strane, kao i Okružni javni tužilac u Prizrenu je blagovremeno podneo žalbu na presudu, a pored toga je i OSPK osporio prvostepenu presudu.
14. Na osnovu svojih nalaza, Vrhovni sud Kosova je 12. juna 2012. godine doneo odluku u korist branioca optuženog S.V. Vrhovni sud Kosova je usvojio podnesak branioca. Vrhovni sud je svojim rešenjem ukinuo prvostepenu presudu i predmet je bratio na ponovno suđenje Okružnom sudu u Prizrenu. U istoj presudi Vrhovni sud nije usvojio zahtev branioca za prekid sudskog pritvora. Podnesci tužilaštva i zastupnika oštećene strane nisu razmatrani u meritumu i ostavljeni su po strani.
15. Okružni sud u Prizrenu je započeo ponovno suđenje 30. oktobra 2012. godine i održao je sednice 17,18,19. i 21. decembra protiv optuženog S.V. Tokom ponovljenog postupka, isti dokazi su izvedeni kao i tokom prvog glavnog pretresa, uz to što je saslušan veštak A.R. 19. decembra 2012. godine, u svojstvu šefa odeljenja za sudsku medicinu EULEX-a. Izjave svjedoka na prvom glavnom pretresu pročitane su u sudskom zapisniku. Sud je iz raznih razloga odlučio da ne pozove J. M. kao svedoka. Sud nije usvojio zahtev branioca da pozove R. B. i E. K. kao svedoke u vezi sa finansijskim stanjem optuženog S. V. u 1999. godini, jer ta lica prema Sudu nikada nisu imala pristup finansijskim podacima optuženog, osim njegovih dnevnih troškova.
16. Na osnovu svojih nalaza, 24. decembra 2012. godine, Okružni sud u Prizrenu je objavio presudu i utvrdio da optuženi S. V nije kriv, i sudski pritvor je prekinut od strane suda.
17. Javni tužilac EULEX-a pri Osnovnom tužilaštvu u Prizrenu blagovremeno je podneo žalbu na presudu Osnovnog suda u Prizrenu i osporio presudu od 24. decembra 2012. godine.

18. Dana 22. januara 2014. godine, Apelacioni sud Kosova, nakon razmatranja spisa predmeta i osporene presude, doneo je rešenje kojim je usvojio žalbu tužilaštva i vratio predmet na ponovno suđenje u Osnovnom sudu u Prizrenu.
19. Tužilac EULEX-a je 23. aprila 2014. godine podneo zahtev za izdavanje naloga za hapšenje okrivljenog S. V. u skladu s članom 270. stav 1. u vezi sa članom 281. stav 1. PZKP-a, kako bi se osigurao početak krivičnog postupka.
20. Predsedavajući sudija EULEX-a odlučio je o zahtevu i usvojio zahtev Tužilaštva 23. maja 2014. godine. S V. je uhapšen i izveden pred predsedavajućim sudijom za ročište o pritvoru 23. maja 2014. godine.

Izvedeni dokazi:

I. Svedoci.

21. Tokom glavnog pretresa izjave koje su dali sledeći svedoci tokom prvog glavnog pretresa pročitani su u zapisniku:

S. Q.	(izjava data 9. decembra 2010)
I. M.	(izjava data 9. decembra 2010)
H. K.	(izjava data 9. decembra 2010)
B. M.	(izjava data 10. decembra 2010)
A. Sh.	(izjava data 10. decembra 2010)
A. B.	(izjava data 24. januara 2011)
M. D.	(izjava data 24. januara 2011)
G.K.	(izjava data 24. januara 2011)
Sh. A.	(izjava data 25. januara 2011)
M.H.	(izjava data 25. januara 2011)
F.S.	(izjava data 4. februara 2011)
Y. B.	(izjava data 4. februara 2011)
E.D.	(izjava data 17. Marta)
A. R.	(izjava data 19. decembra 2012)

Dana 23. juna 2014. godine, oštećena strana Sh. K. je saslušana u svojstvu oštećene strane i svedoka.

Dana 23. juna 2014. godine, saslušani su E. K. i E. K. u svojstvu svedoka.

Dana 23. juna 2014. godine, saslušan je A. Sh. u svojstvu svedoka. Dana 23. juna 2014. godine, saslušan je J. M. u svojstvu svedoka.

II. Pismeni dokazi.

22. Pored toga, uzeti su u obzir sledeći dokazi iz spisa u predmetu koji se smatraju pročitanim u skladu sa članom 368. stav 3. ZKPK: Pregled mesta zločina koji je izradila Kosovska policija od 17. marta 2005. godine; skica mesta gde je A.B. pronašao posmrtno ostatke žrtve A. Q. Potvrda o identitetu koju je izdala Kancelarija za nestala lica i forenziku (KNLF) od 5. decembra 2002. godine; obdukcija KNLF-a (FZKS01/001BP/MPU) [identifikacija posmrtnih ostataka žrtve]; informacije Kosovskog sistema za informacije o vozilima u vezi sa vozilom Audi 80 crvene boje na ime vlasnika B.S. od 15. januara 2004. godine, ugovor o kupovini istog vozila Audi 80, između žrtve A.Q. i prvog vlasnika vozila, N.B. od 17. jula 1998. godine, ugovor o kupovini istog vozila Audi 80 između A.M. i kompanije "Venera Tours" od 20. novembra 2001. godine, dokumenti o registraciji vozila crveni Audi 80; fotografije automobila crveni Audi koje je napravila policija, i dokumenti poslani iz kancelarije za registraciju vozila u Uroševcu.

III. Saslušanje optuženog Skender VOCA.

23. Dana 27. juna 2014. godine, saslušan je optuženi S.V. S.V. je saslušan u više navrata pre 27. juna 2014. godine; 17. avgusta 2010., 17. marta 2011. i 19. decembra 2012. godine, uključujući i intervju od 5. marta 2004. godine.

Mišljenje javnog tužioca

24. Tužilac tvrdi pred sudom da je tužilaštvo pokazalo van svake razumne sumnje, preko izjava svedoka i iskaza i svih materijalnih dokumentarnih dokaza, da je optuženi S.V. ubio A.Q. i zahteva da S.V. bude osuđen za ubistvo, zbog njegove uloge koju je odigrao bilo u pucanju žrtve u lobanji, ili udarajući ga tupim predmetom tako puno da je prouzrokovao njegovu smrt, a potom sahranio žrtvu u plitkom grobu nedaleko od sela Karaqice.

25. Tužilac se poziva na konkretne činjenične navode u svom podnesku u vezi sa boravkom S.V. u Prizrenskoj bolnici, sa odnosom između S.V. i žrtve i nekim od svedoka uključujući A. Sh., događaj od 8. avgusta i događaj od 9. avgusta, i navodnu kupovinu vozila koja pripada žrtvi i na kraju sadržaj obdukcije koju je 21. septembra 2000. izvršio MKSJ i 5. decembra 2002. godine od strane Kancelarije UNMIK-a za nestala lica i

izveštaja forenzičkog antropologa od 3. decembra 2012. godine i stručno mišljenje koje je dao antropolog/arheolog A.R.

26. Tužilac tvrdi da je predmet jedan od posrednih dokaza. Tužilac, na osnovu svih dokaza koji su prikupljeni i izneseni u ovom predmetu, tvrdi da su ti dokazi dovoljni za isključivanje svih drugih mogućih zaključaka osim toga da je žrtva A.Q. ubijen, a da je počinitelj tog ubistva optuženi S.V.

27. Tužilac se poziva na sledeće okolnosti;

Optuženi je bio jedan od poslednjih ljudi koji je žrtvu video živu, optuženi je izrazio nameru da ga ubije kada je, prema izjavama svjedoka A. Sh. (20. februara 2004. godine, 13. marta 2004., 10. juna 2009., 10. decembra 2010. i 23. juna 2014. godine), 8. avgusta rekao svedoku tokom pauze u restoranu Mališevo, da bi narednog dana (9. avgusta 1999.) "išao bih sa A u Prištinu, uzeo njegov auto i završio sa njim, pošto sam čuo da nije dobra osoba". S.V. ne bi dozvolio A.Sh. da ode sa njima u Prištinu 9. avgusta 1999. godine, jer nije hteo da ima svedoka. Žrtva nije želeo da proda svoj auto, crveni Audi 80. Plan žrtve bio je da ode u Prištinu ili u Mitrovicu 9. avgusta 1999. godine. Nema dokaza da je žrtva htela da proda svoj auto. S. V. nije imao novca da kupi auto i nije imao nameru da proda auto i nema kupoprodajnog ugovora, auto se nikad nije registrovalo na ime S. V., nije vozio auto pre kupovine i nije zadržao auto, nego ga je prodao, jer je S.V. hteo auto kako bi profitirao od toga. S. V. nikada nije pokušao kontaktirati žrtvu nakon 9. avgusta 1999. godine i nikada se nije vratio u Prizren. Optuženi je vrlo dobro znao okolinu u kojoj je telo pronađeno. S.V. nije koristio štake. Takođe je viđen u Štimlju oko datuma nestanka. Žrtva nije imala nikakve neprijatelje. S. V. se nije pozdravio sa Sh.A. nakon što je napustio svoju kuću. Na kraju, S. V. se razume oko oružja, i optuženi je i dan danas veoma nasilan i opasan.

28. Tužilac takođe tvrdi da je optuženi S.V. promenio svoju izjavu u nekim delovima prilikom ispitivanja tokom raznih glavnih pretresa.

Stav okrivljenog.

29. Okrivljeni se izjasnio da nije kriv. On je bio ranjen delićima šrapnela 06. juna 1999. godine, i imao je šrapnel u desnoj nozi. Primljen je u bolnicu u Krumi, posle toga prebačen u bolnicu u Tirani, zatim u bolnicu u Prizrenu, i na kraju u bolnicu u Prištini. Ukupno je imao četiri operacije. Do oktobra-novembra 1999. godine hodao je uz pomoć štaka. Izjavio je da je tokom hospitalizacije postao prijatelj sa žrtvom A. Q., A. Sh. i Sh. A. Žrtva A. Q. i Sh. A. posećivali su ga svakog dana dok je bio hospitalizovan. A. Q. i Sh. A. odveli su S. V. u kuću Sh. A. kada je on bio otpušten iz bolnice u Prizrenu. On je ostao

u kući otprilike jednu ili dve nedelje. Nakon toga je primljen u bolnicu u Prištini. Okrivljeni izjavljuje da je on ostao u kući Sh. A. otprilike jednu ili dve nedelje nakon što je bio otpušten iz bolnice. A. Sh i S. V. postali su prijatelji pošto su delili istu sobu kao pacijenti u bolnici. A. Q. je povremeno vozio S. V. do bolnice u Prištini zbog pregleda.

30. Okrivljeni je izjavio da je 09. avgusta 1999 godine, zajedno sa žrtvom A. Q. on otišao, i oni su otišli u kafe bar Café Kosova u Prizrenu, gde je on kupio vozilo, crveni Audi 80, od žrtve. S. V. je platio 2.100 DEM za auto. Nikakav ugovor nije sačinjen. Prilikom postizanja dogovora bila je prisutna osoba A iz Uroševca, koja je takođe boravila u bolnici u Prizrenu. S. V. je izjavio da je kupio auto novcem koji je zaradio u Nemačkoj. Nakon okončanja kupovine, A. Q. je otišao sa trima osobama čiji identitet nije bio poznat S. V. S. V. je napustio Prizren i otišao kod svoje sestre u Uroševac. Nakon kratkog vremenskog perioda on je prodao auto za 2.500 DEM na auto pijaci u Prištini, pošto je imao problema da vozi zbog povrede noge. On je saznao za smrt A. Q. 2004 godine kada je bio ispitivan od strane policije. S. V. izjavljuje da on poznaje selo Karaqic, zbog toga što jer njegova sestra živela u oblasti pre rata. Okrivljeni objašnjava da je on suvlasnik imovine i zemljišta u Makedoniji, kao što je takođe bio 1999 godine.

Procena suda o dokazima

31. Sud ponavlja da, prilikom procene dokaza u ovom predmetu, sud usvaja dobro poznat standard dokaza „*van razumne sumnje*“ naveden i primenjen u slučaju *El-Masri protiv Bivše Jugoslovenske Republike Makedonije*, Presuda Evropskog suda za ljudska prava od 13.12.2012 godine. Tužilaštvo mora da dokaže svoj slučaj van razumne sumnje.

Činjenični nalazi suda

32. Okrivljeni S. V. upoznao se sa žrtvom A. Q i Sh. A. i A. Sh tokom meseca jula 1999 godine kada je bio hospitalizovan u Prizrenu zbog povrede noge zadobijene tokom rata. S. V. i žrtva su provodili vreme zajedno ispijajući kafe. Kada je bio otpušten iz bolnice, S. V. je bio pozvan da ostane u kući Sh. A. otprilike jednu do dve nedelje. 09. avgusta 1999 godine žrtva A. Q. napustila je svoju kuću oko 07:30 časova i otišla do svog radnog mesta – „Kosova Printing House“. On je pitao direktora kompanije Printing House, M. D. za dozvolu da ode u Mitrovicu na privatni put, a onda je od njega zatraženo da donese mastilo u Printing House. On se takođe sreo sa svojim poslodavcem G. K. u jutarnjim časovima na svom radnom mestu. Pre nego što je napustio svoje radno mesto, A. Q. je pozvao svoju suprugu Sh. Q. oko 08:45 i rekao je da će otići u Prištinu da pokupi opremu za posao, ali da će se vratiti kasnije istog dana. Nakon tog dana žrtva A. Q. je nestala i prijavljena je kao nestala osoba.

33. Nekoliko dana nakon nestanka žrtve S. V. je vozio auto koji je pripadao žrtvi. Auto je bio prodat od strane S.V. A. i I. M. septembra 1999 godine za 2.500 DEM na auto pijaci u Prištini. Novi vlasnik registrovao je auto pod svojim imenom u Centru za registrovanje vozila u Uroševcu.
34. Nakon što je S. V. napustio Prizren 09. avgusta, okrivljeni se nije vratio u kuću Sh. A. Dana 16. avgusta 2000 godine, između sela Karaqice i Luzhnice pronađeni su ljudski ostaci, tačnije polomljena lobanja, kosti leve karlice, kao i odeća, tačnije par cipela braon boje sa pertlama, plava košulja sa kratkim rukavima i par pantalona braon boje. Obaveštena je UNMIK policija i oni su predali slučaj MKSJ u Hagu, Holandija. Dana 15. septembra 2000 godine ostaci pronađeni 16. avgusta 2000 godine bili su uklonjeni od strane MKSJ. Tom prilikom su uklonjeni plava košulja i cipele. U blizini kostiju pronađena je metalna šipka. Nakon DNK ispitivanja utvrđeno je da ostaci pripadaju žrtvi A. Q. Dana 10. jula 2002 godine dalji ostaci, jedna kost iz leve ruke i jedna iz leve noge pronađeni su na otprilike istoj lokaciji kao ranije. Dana 15. jula 2002 godine tim za ekshumaciju uklonio je ostatke. Pozitivno poklapanje DNK utvrđeno je septembra 2009 godine, čime je potvrđeno da ostaci pripadaju žrtvi. Takođe su 21. oktobra 2002 godine pronađeni dodatni ostaci, tačnije dve ramene kosti, jedna fibula, jedna žbica, nekoliko kostiju, komadi kostiju, komadi lobanje i deo zubne proteze. Oni su pronađeni na istom mestu i iskopani od strane Tima za ekshumaciju pri Jedinici UNMIK-a za nestala lica. Kostii su bile pomešane sa kosom. Takođe je pronađen par pantalona i deo crnog kaiša. Ispitivanjem sprovedenim 05. septembra 2003 godine od strane UNMIK-ove Kancelarije za nestala lica i sudsku medicinu ustanovljeno je pozitivno poklapanje DNK. Konačno je 16. juna 2012 godine potvrda o DNK izdata od strane Odeljenja za sudsku medicinu pokazala da su svi gore navedeni ostaci pripadali telu žrtve A. Q.
35. Obdukcije sprovedene 21. septembra 2000 i 05. decembra 2002 godine od strane UNMIK-ove Kancelarije za nestala lica (FZX01/001BP) telesnih ostataka A. Q. i odeće A. Q. nisu mogle da pojašne tačan način i okolnosti smrti A. Q. stoga nije bilo moguće utvrditi način i uzrok smrti.
36. Prema zbirnom izveštaju sudsko-medicinskog antropologa T. F., rana pronađena na lobanji bila je dovoljno teška da prouzrokuje smrt. Povreda je bila naneta ante mortem.
37. Sudski veštak, sudsko-medicinski antropolog/arheolog A. R. je, tokom glavnog pretresa održanog 19. decembra 2012 godine izjavio sledeće (strana 8 od 48)
- Na pitanje tužioca da li je, po mišljenju A. R., uzrok smrti bila povreda na glavi naneta tupim predmetom, veštak Alan Robinson odgovorio je sledeće (strana 7 od 48)

„To je jedna mogućnost. Ne možemo odbaciti druge mogućnosti. Jednostavno nemamo dovoljno materijala da precizno rekonstruišemo traumatu.“

Na pitanje tužioca da li bi rana na lobanji bila dovoljno teška da uzrokuje smrt. A. R. je izjavio:

„U ovom slučaju izgleda da bi, da“.

Na pitanje branioca S. M.: ako neko izjavi da veštak iz oblasti antropologije ne bi mogao da precizno utvrdi uzrok smrt, Alan Robinson je izjavio sledeće (strana 8 od 48)

„Moramo biti pažljivi da načinimo važnu razliku; nasilna trauma je evidentna na ostacima i dve najverovatnije mogućnosti su povreda naneta tupim predmetom, udarcem po glavi uz korišćenje puno energije, ili pucanj iz pištolja u glavu; međutim, kao što sam naveo ranije, zbog toga što nismo mogli da rekonstruišemo kompletnu lobanju, određivanje uzroka smrti nije moguće, samo mogu biti pomenute najverovatnije mogućnosti“.

„Pokušana je rekonstrukcija, ali nažalost nedostajalo je isuviše mnogo delića“.

Na pitanje u vezi sa datumom smrti, A. R. je dao sledeći odgovor:

„Sa ostacima kostiju to je teško, pogotovo sa starim slučajevima i metodologija pripada drugoj oblasti koja ispituje insekte koji ulaze u telesne šupljine. To se obično dešava tokom kratkog vremenskog perioda. Drugi način je da se pronađu ostaci koji mogu biti datirani, ali onda oni samo ukazuju, a ne daju precizan datum. Iz predmetnih spisa ne mogu videti nikakvu takvu informaciju koja bi nam to mogla reći.“

Nalazi suda

38. Sud je ustanovio da postoji nedostatak direktnih dokaza koji povezuju navodnog počinioca sa zločinom za koji je optužen. Da bi se pronašla neophodna veza između navodnog zločina i počinioca niz posrednih dokaza i indikacije moraju biti toliko bliske da bi bila ispunjena potreba standarda dokaza van razumne sumnje. To u ovom predmetu nije slučaj.
39. u vezi sa pitanjem smrti žrtve A. Q. i navodnog ubistva, sud se uzda u izjavu sudskog veštaka datu 19. decembra 2012 godine. On izjavljuje da je ispitivanjem DNK utvrđena povezanost između telesnih ostataka i telesnih ostataka žrtve A. Q. On dalje ubedljivo izjavljuje da uzrok smrti nije mogao biti utvrđen zbog toga što rekonstrukcija celokupne lobanje nije bila moguća. A. R. je takođe izjavio da je tup objekat, koji je uzrokovao

povredu lobanje, jedna mogućnost, ali da se ne mogu izbeći druge mogućnosti. On je izjavio da veštaci nisu imali dovoljno materijala da precizno rekonstruišu traumu. Takođe nije moglo biti utvrđeno vreme smrti. Sud je pročitao izveštaj T. F. Mišljenje A. R. je potkrepljeno obdukcijama i zaključcima od strane MKSJ od 21. septembra 2000 (NW01/001BP) i od strane UNMIK-ove Kancelarije za nestala lica (FXZ01/001BP) od 05. decembra 2002 godine.

40. Sud je ustanovio da, na osnovu izjava veštaka i dokumentovanih dokaza o obdukcijama, uzrok smrti, vreme smrti, kako i gde je navodno krivično delo izvršeno, nisu utvrđeni. Nikakvi drugi dokazi u predstavljanju dokaza ne mogu rasvetliti ta pitanja.
41. Sud takođe navodi nedostatak dokaza koji bi povezali počinioca sa lokacijama na kojima su pronađeni ostaci tela žrtve A. Q. Nije bilo nikakvih sudsko-medicinskih dokaza na prikupljenoj odeći, koji bi mogli povezati ostatke tela žrtve sa okrivljenim, ili bilo koji drugi dokaz koji bi mogao da sugeriše vezu između potencijalnog mesta zločina i okrivljenog, na primer zapažanja svedoka ili čak dokazi zasnovani na glasinama.
42. Sa druge strane, postoje neki dokazi koji mogu sugerisati da je okrivljeni mogao biti umešan u nestanak žrtve. Okrivljeni S. V. se navodno pridružio žrtvi zadnjeg dana (09. avgusta 1999 godine) kada je žrtva viđena živa na osnovu izjave S. V. i dokaza zasnovanih na glasinama datim od strane supruge žrtve, Sh. Q. S. V. je vozio vozilo jedan ili dva dana nakon nestanka žrtve. Prema njegovoj izjavi S. V. je bio upoznat sa terenom u oblasti u kojoj su pronađeni ostaci žrtve. S. V. se družio sa žrtvom i oni su bili prijatelji. Te okolnosti čine određeni nivo inkriminišućih dokaza za okrivljenog ali taj nivo nije dovoljan da se zaključi da je okrivljeni počinio zločin za koji se tereti.
43. Sledeći posredni dokazi su razmotreni od strane tužioca da bi se utvrdio dovoljan niz dokaza da bi se stiglo do praga krivice (tj. dokazano izvan razumne sumnje).

Pretpostavka da je okrivljeni bio jedna od poslednjih osoba koja je videla žrtvu živu ne pruža dovoljnu vezu između okrivljenog i nestanka žrtve. Čak i da je tako, da je okrivljeni bio jedna od poslednjih osoba koja je videla žrtvu živu dana 09. avgusta 1999 godine, to ne predstavlja dokaz da je on ubio žrtvu. Postoji mogućnost da je bilo koja druga osoba pored okrivljenog mogla biti umešana u nestanak žrtve. S. V. izjavljuje da je žrtva njega pokupila tog dana u kući Sh. A. Sh. Q izjavljuje da je ona dobila informaciju od A. Sh i Sh. A. da je S. V. napustio kuću potonjeg i da je kasnije sa osobom po imenu J. M. otišao za Prištinu. Tokom svog iskaza svedok J. M. je porekao da ima bilo kakva saznanja o imenima S. V. i A. Sh. On je izjavio da je čuo ime A. Q. ali da ga nije poznao. Tokom vremenskog perioda navedenog u optužnici svedok nije radio (?) u regionu Prizrena. Sud procenjuje da je izgleda opravdano da svedok J. M. nije bio sa

okrivljenim 09. avgusta 1999 godine. Sud ne može odbaciti zaključak da informacija koju je Sh. Q. dobila od Sh. A. i A. Sh. nije bila tačna.

44. Svedok M.H. koji je bio vlasnik benzinske pumpe između Prizrena i Đakovice je izjavio da je on video žrtvu zajedno sa dva neidentifikovana lica u vozilu žrtve ali nije bio siguran tačnog dana kada se to desilo. Svedok je izjavio da je žrtva bila njegova redovna mušterija i nije obraćao pažnju da li je žrtva imala neke putnike u vozilu kada je točio gorivo u vozilo. Iz ovog dokaza nije moguće odrediti da li je žrtva 9. avgusta 1999. godine imala putnike u ovom vozilu ili ne.
45. Namera da se ubije žrtva ne može da se zaključi isključivo iz razgovora okrivljenog sa svedokom A.SH. 8. avgusta 1999. godine u Mališevu tokom pauze u restoranu. Po rečima svedoka A.Sh. okrivljeni je rekao: „*On će otići sa A. u Prištinu, on će uzeti njegovo vozilo i on će završiti s njim, jer A. Q. nije dobar čovek*“. Sud smatra da ova izjava ne predstavlja pokazivanje namere da se ubije drugo lice. Značenje ove rečenice okrivljenog može da se tumači kao da je okrivljeni izneo gledište da će on okončati pregovore sa žrtvom kako bi kupio njegovo vozilo. To bi takođe moglo da znači da on više ne želi da bude njegov prijatelj. U ranijoj izjavi A.SH. je izjavio da je okrivljeni ovom prilikom rekao: „On nije prijatelj, on nije dobra osoba“. Ako je A.SH. u to vreme smatrao ovu izjavu S.V. kao nameru da se ubije žrtva moglo bi da se očekuje da bi A.Sh. upozorio žrtvu da ne putuje sa S.V. Nema dokaza koji to predlažu. Izjava A.Sh. od 17. marta 2011. godine na glavnom pretresu treba da se uzme u obzir. Po rečima potonjeg svedoka A.SH. na putu ka Prištini žrtva je rekla da želi da proda auto i da će mu okrivljeni naći kupca. Nema predloga u dokazu da je okrivljeni izričito rekao da on želi da ubije žrtvu 9. avgusta 1999. godine.
46. Što se tiče izjave koju je dao A.SH. da okrivljeni neće dati A.SH da ode sa okrivljenim i žrtvom u Prištinu 9. avgusta 1999. godine, sud nalazi sledeće. U izjavi A.Sh. od 23. juna 2014. godine S.V. je rekao u vezi sa putovanjem „Mi imamo neki posao da završimo, ne možemo da te povedemo“. Da se donese zaključak da bi ova okolnost predložila nameru od strane okrivljenog da ubije žrtvu po mišljenju suda je malo verovatno. Značenje onoga što je rečeno moglo bi da se tumači kao što je rečeno, odnosno da će okrivljeni i žrtva imati neke poslove da obave i da bi bilo najbolje da to učine sami. Rečenica koju je izrekao okrivljeni tom prilikom ne može se po mišljenju suda tumačiti kao namera okrivljenog da ubije žrtvu. Svedok A.Sh. u svojoj izjavi izjavljuje da su okrivljeni i žrtva planirali da odu u Prištinu 9. avgusta 1999.

godine.

47. Tužilac takođe tvrdi da je okrivljeni imao motiv da ubije žrtvu jer je želeo da uzme u posed žrtvino vozilo, Audi 80. Okrivljeni je u nekoliko prilika izjavio da je on kupio to vozilo od žrtve 9. avgusta 1999. godine. Kupovina je obavljena u „Kafe Kosovo“ blizu bolnice u Prizrenu. Okrivljeni je isplatio iznos od 2.100 DM A.Q. Osoba po imenu A. koja je navodno živela u Uroševcu i koja je bila poznata okrivljenom po imenu i licu, bila je svedok kupovine po rečima S.V.. Tužilac tvrdi da se nikakva kupovina nije desila 9. avgusta između S.V. i žrtve. On donosi ovaj zaključak na osnovu sledećih okolnosti;

48. Po rečima supruge žrtve, Sh.Q., žrtva nije imala nikakvu nameru da proda auto i par je bio finansijski stabilan avgusta 1999. godine. Međutim, potrebno je imati u vidu da žrtva nije rekla supruzi 8. avgusta 1999. godine o planovima da ode u Prištinu 9. avgusta 1999. godine, on je to učinio prvo ujutru kada je zvao suprugu sa posla da je obavesti o planovima za putovanje u Prištinu. Ovo nagoveštava da je žrtva imala neke poslove sa okrivljenim za koje njegova supruga nije znala i žrtva nije htela da ona to zna. Postoji mogućnost da je on imao nameru da proda svoje vozilo ali nije želeo da u to umeša svoju suprugu. Žrtva je imala više od jednog vozila u to vreme po rečima supruge što znači da bi on imao vozilo čak i nakon prodaje svog Audi 80. Tužilac tvrdi da okrivljeni nije imao dovoljno novca da kupi auto.

49. Prema izjavi okrivljenog on je imao oko 7.000 DM od rada u Nemačkoj. Njemu je novac dao i otac a pored toga je imao penziju. Okrivljeni je takođe bio suvlasnik zemlje i imovine u Makedoniji. Sud procenjuje da je u to vreme okrivljeni imao finansijska sredstva da kupi auto.

50. Tužilac takođe tvrdi da odsustvo bilo kakvog pisanog ugovora u vezi sa kupovinom auta nagoveštava da do kupovine nije došlo. Sud je mišljenja da svako treba da uzme u obzir specifične uslove na Kosovu u tom periodu kada se navodno ubistvo desilo. Kosovo je u to vreme bilo zemlja razorena ratom što je značilo da su uslovi bili drugačiji od politički stabilne teritorije. Odsustvo pismenog ugovora u vezi sa kupovinom automobila po mišljenju suda ne predstavlja zaključak da je okrivljeni bio odgovoran za smrt žrtve. Niti to predstavlja činjenica da S.V. nije zadržao auto već ga je prodao za 2.500 DM. U suprotnoj supsidijarnoj relevantnosti, imajući u vidu da je cena koju je navodno okrivljeni isplatio bila 2.100 DM a cena od 2.500 DM koju je dobio od sledećeg kupca je prilično niska, čak imajući u vidu vrednost novca

u to vreme. Sud procenjuje da je razlog koji je okrivljeni dao za prodaju vozila prihvatljiv i ne predstavlja nagoveštaj da je okrivljeni izvršio navodno krivično delo za koje se tereti.

51. Navodni svedok kupovine (.....) nije mogao biti pronađen. S.V. daje razumno objašnjenje u svojoj izjavi od 19. decembra 2012. i 27. juna 2014. godine; on izjavljuje da je A. upoznao u bolnici u Prizrenu. S.V. nije mogao da sazna prezime A. jer je policija u to vreme rekla da će oni to učiniti i policija mu je rekla da ne razgovara sa nijednim svedokom i da ne ide u Prizren. Sud smatra da je ovo objašnjenje realno i prihvatljivo.
52. S.V. je izjavio da je posećivao porodicu u oblasti gde su nađeni ostaci žrtve. Ovo je posredni dokaz, međutim to ne daje isključivu vezu između okrivljenog i oblasti gde su nađeni ostaci. Čak i izjava svedoka H.K. koji je u to vreme živio u Štimlju, koji je rekao da je okrivljeni došao kod njega kući jedno popodne vozeći crveni Audi ne menja mišljenje suda.
53. Tužilac se takođe poziva na to da okrivljeni zna oružje kao dodatni posredni dokaz. Sud je mišljenja da tokom svog vremena kao vojnik OVK okrivljeni je stekao znanje o oružju kao što bi to bio slučaj sa svakim vojnikom.
54. Sud smatra da je zdravlje okrivljenog u avgusta 1999. godine i kasnije od interesa. Činjenica je da je S.V. ranjen juna 1999. godine u desnu nogu od gelera. On je lečen u različitim bolnicama i podvrgnut je različitim operacijama. On je koristio štake i po rečima svedoka A.Sh. okrivljeni je malo šepao. Povreda i niz operacija su verovatno uticali na njegovo zdravstveno stanje i njegovu sposobnost da hoda i da opterećuje svoju desnu nogu. Delovi ostatka tela žrtve nađeni su blizu sela Karačica. Ova oblast po rečima Skendera Voce i „Google Earth“ je veoma ruralna oblast. Mesto gde su ostaci tela žrtve nađeni je 7-8 kilometara od sela, Karačice. Sud je mišljenja da, imajući u vidu zdravstveno stanje okrivljenog, nije verovatno da je okrivljeni bio u stanju da nosi teško telo dugu distancu u ruralnoj oblasti ili čak da koristi konja kao prevozno sredstvo stvorilo bi neke probleme. Da su okrivljeni i žrtva zajedno išli pešaka u toj ruralnoj, izolovanoj oblasti i da se pretpostavi da je okrivljeni onda ubio žrtvu u toj oblasti ne deluje verovatno. Sud procenjuje da zdravstveno stanje okrivljenog i lokacija ostataka tela bacaju sumnju na verovatnoću da je okrivljeni izvršio navodno krivično delo.
55. Sud ne može da ustanovi nijedan pouzdan motiv da okrivljeni liši života žrtvu imajući u vidu sve predstavljene okolnosti. Oni su bili prijatelji, žrtva je podržala okrivljenog, on mu je pomogao da nađe smeštaj kada je otpušten iz

bolnice u Prizrenu, on se družio sa žrtvom i žrtva je u nekoliko prilika prevezla okrivljenog u bolnicu u Prištini. Okrivljeni je imao neke prihode u to vreme i bio je suvlasnik zemlje i imovine. Sud ne može da nađe snažan motiv zašto bi okrivljeni izvršio krivično delo za koje se tereti.

56. Tužilac je izjavio da je okrivljeni S.V. promenio svoju priču u nekoliko prilika tokom istrage i tri glavna pretresa. Sud je mišljenja da je od saslušanja 2004. godine proteklo 10 godina uz prirodnu posledicu da S.V. njegovo pamćenje ne služi dobro. S.V. je u nekoliko prilika objasnio različite izjave da se on ne seća, da zaboravlja jer je proteklo vreme. Sud smatra ovo objašnjenje prihvatljivim.
57. Tužilac je u svojoj pismenoj i usmenoj završnoj reči naveo da je okrivljeni ili pucao žrtvi u lobanju ili ga je udario veoma jako tupim predmetom čime je izazvana smrt žrtve. Sud napominje da naročito prilikom izvođenja dokaza od strane tužioca nije dato upućivanje na bilo kakvo oružje koje je koristio okrivljeni osim da je okrivljeni potvrdio da je znao sa oružjem jer je proveo vreme kao vojnik. Nema nikakvog dokaza koji nagoveštava da je okrivljeni posedovao oružje u vreme navodnog ubistva.

ZAKLJUČAK

Nakon pažljive procene svih dokaza u predmetu i nakon saslušanja svih predloženih svedoka i oštećenog lica, Sud ne može da zaključi van razumne sumnje da je okrivljeni odgovoran za smrt žrtve A.Q. bilo upucavanjem žrtve u lobanju ili udaranjem istog tupim predmetom toliko jako da je time izazvana njegova smrt i da ga je kasnije zakopao u plitkom grobu van sela Karačica.

Sud nalazi da uzrok smrti žrtve A.Q. nije ustanovljen ili u kojim okolnostima je žrtva lišena života i kako je navodno ubistvo sprovedeno i gde se tačno desilo navodno krivično delo i kada. Iz izvedenih dokaza Sud može da zaključi da dokazi sadrže manje neposrednih dokaza a više nagoveštaja i posrednih dokaza. Sud na kraju zaključuje da u ovom slučaju postoje posredni dokazi međutim nije dokazano van razumne sumnje da ovi dokazi kada se uzmu zajedno vode do zaključka da je okrivljeni izvršio delo za koje se tereti.

Pravna procena.

Okrivljeni se ima osloboditi za krivično delo za koje se tereti prema članu 390. stav 3. Privremenog krivičnog zakonika Kosova (PKZK).

Iz ovog razloga odlučeno je kao u izreci.

Predsedavajući sudija Marie Tuma

[potpis]

Sudija Skender Çoçaj

[potpis]

Sudija Artan Sejrani

[potpis]

Zapisničar Vlora Johnston

[potpis]

Pouka o pravnom leku:

Žalba se može izjaviti u roku od 8 dana od objavljivanja ove presude i podnosi se ovom sudu prvog stepena, shodno članu 400. stav 1. PKZK.

Ovlašćena lica mogu izjaviti žalbu u pismenoj formi protiv ove presude Apelacionom sudu preko Osnovnog suda u Prizrenu u roku od petnaest dana od dana uručenja primerka presude, shodno članu 398. stav 1. PKZK.